

התאו וגרעין הדוחן

א. קראלייב
צייר מץ בילומלינסקיי

רוח חמה נשבה קלילות. גבעולי דוחן נעו עם הרוח. משבולת כבדה, מלאה, קפץ גרעין קטן, צהוב. הוא הכה באדמה, התגלגל על השביל, נאנח ואמר לאדמה "נתתי לך מכה? אנא סלחי. זו הרוח אשמה. היא נשבה ונפלתי."

"אין דבר" אמרה האדמה. הגרעין שכב, חשב זמן מה ונאנח שוב עמוקות.
"מדוע אתה נאנח?" שאלה האדמה.
"אני מצטער שאין לי כנפיים."
"ולשם מה לך כנפיים?"
"הייתי מתרומם לאוויר ועף. אני לא רוצה

ללחוץ עליך כל כך חזק."
האדמה פרצה בצחוק.

"מדוע את צוחקת?" נעלב הגרעין.
"איך לא אצחק. איזה כובד יש לך? ראה את התאו שהולך שם? גם הוא לא מכביד עלי.
אתה גרעין טיפש. שעשעת אותי לעת זקנה שלי."



הגרעין קפץ והביט על תאו זקן, שחור. התאו הלך לאט בשביל. הוא היה גדול מאוד, בעל קרניים ענקיות.

התאו הפנה את עיניו לכוון שממנו נשמע הציוץ, אך לא ראה דבר ונאנח בכבדות. הנשיפות שלו גלגלו את הגרעין על האדמה והוא נפל לחור קטן שחפרו נמלים. הוא התגלגל במנהרה דקיקה של הנמלים, וחשב "מזל שנשבה רוח חזקה ודחפה אותי הצדה. אחרת הייתי מתרגז ומכה בתאו. כמה מצחיק היה נראה התאו הזה, תאו מנופח, מתגלגל על השביל ממכה שלי!"



"אני חושב שהתאו הזה לא כבד ממני" אמר הגרעין בגאווה. "לא כבד ממך?" האדמה כמעט נחנקה מרוב צחוק "אוך אתה, טיפשון קטן!" התאו הביט על האדמה בפליאה "מה הצחיק אותך כל כך?" אמר "תפסיקי להתנדנד, כי אני עלול לפול." "אני צוחקת מגרעין דוחן קטן. הוא הסביר לי מי מכם כבד יותר, אתה או הוא." "מה?" הופתע התאו "איפה הגרעין הזה? אני רוצה לראות אותו!" "הנה שם, הוא מונח על השביל." התאו סבב את ראשו, מתח את צווארו השמן ובעיניים חיפש את הגרעין. "איפה אתה, גרעין קטן?" געה בסוף, כשהוא מוריד את אפו עד האדמה. "הנה אני!" ענה לו הגרעין בקול דקיק כמו ציוץ של יתוש "אינך רואה אותי?"